

Кутак за сневање

Када у стварном свету наиђемо на проблеме, ми пожелимо да побегнемо на неко место где је све по нашој вољи. Тамо заборавимо оно што нас мучи и осећамо се боље. Уточиште у ком ја проналазим спас је наш стари чардак.

У малом војвођанском селу, где сам провела један део свог детињства, налази се имање мог деке. Још док сам била веома мала, моју пажњу је привлачио стари, накривљени амбар. Он се, од када га памтим, користи као чувар непотребних ствари. Први пут када сам се попела на чардак очарао ме је поглед који се пружао ка непрегледној војвођанској равници. Житна поља су се златила обасјана сунцем. Имала сам осећај да се налазим у великом броду који пливи златним морем. Већ тада сам почела да маштам о разним местима до којих бих могла да отпливам. Убрзо сам један део чардака преуредила у магични кутак у који сам се враћала сваки пут када ми је био потрбан бег од стварности. Овчијом кожом сам прекрила испуцали дрвени под. Разапела сам избледело шаторско крило, које би када дуне ветар изгледало као право једро. Док сам чврсто држала зарђали точак од бицикла, замишљајући да је кормило, започињала сам своју провидбу по измаштаним пределима. Житна поља претварала су се у златну пустињу. Сањарила сам о афричким пределима и маштала да упознајем децу из тих крајева. Знајући да они живе у тешким условима, размишљала сам о проблемима са којима се суочавају и сневала како им баш ја помажем да их реше. Некада сам приређивала богате гозбе за све који су гладни. Други пут сам наглас читала књиге и правила се да подучавам оне који нису писмени. То ме је чинило веома срећном. Када год сам у стварном свету имала неки проблем, спас сам налазила у свом кутку за маштање. Све чешће сам замишљала како ми неко од мојих афричких другара поверава проблем баш онакав какав мене мучи и покушавала сам да га посаветујем најбоље што умем. Вођена жељом да њих утешим, проналазила сам сјајна решења, која сам касније примењивала у свом животу. Кроз та измаштана дружења и саветовања сам схватила да за сваки проблем постоји решење. Годишња доба су се смењивала. Златна поља је заменио бели покривач, а афричку децу Ескимима. Оно што је увек остајало исто је да сам у пловидбама неизмерно уживала и да сам се са њих враћала испуњена задовољством и уверена да могу да превазиђем оно што ме мучи.

Мој кутак за маштање понећу са собом као најлепшу успомену из детињства. Памтићу га као уточиште у ком сам научила да ниједан проблем није нерешив и где сам се увек осећала безбрижно и срећно. Иако више нема старог точка и једра, чардак је за мене подсетник колико је велика моћ маште и да у њој увек могу пронаћи спас.